

СИСТЕМА МІЖНАРОДНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ США: ПРИКЛАД ДЛЯ УКРАЇНИ

THE SYSTEM OF INTERNATIONAL INFORMATION POLICY OF THE USA: AN EXAMPLE FOR UKRAINE

Запропоноване дослідження започатковує системну наукову дискусію шляхом критичного аналізу компоненти міжнародної комунікаційної та інформаційної політики на прикладі Сполучених Штатів Америки, демонструючи їхні взаємозв'язки та уточнюючи деякі наслідки нездатності усвідомити важливість адекватної реакції на виклики цифрової трансформації сьогодення. Можливо, на цій основі українські політики зможуть усвідомити та синтезувати конкуруючі та взаємодоповнюючі механізми, щоб розробити узгоджену, раціональну та ефективну політику, яка сприятиме інтересам України усередині країни та за кордоном.

Мета дослідження, результати якого представлено в цій статті, полягала в тому, щоб висвітлити базові засади інституційно-функціонального забезпечення міжнародної інформаційної політики Сполучених Штатів Америки в сучасних умовах та оцінити можливості застосування цього досвіду для України.

Розвиток нових інформаційних технологій дозволить досягати позитивного прогресу лише тоді, коли держава зможе застосувувати ці технології ефективно адаптуючись до нових моделей соціального життя. Комунікаційна інфраструктура для будь-якої держави формує базову спроможність вести свою внутрішню та зовнішню політику. Розвиток такої інфраструктури вимагає побудови надійної системи публічного управління, яка надає ефективні механізми взаємодії провідних акторів національної інформаційної політики.

Міжнародні комунікаційні та питання міжнародної інформаційної політики є дуже щільно взаємопов'язаними. Тому урядову практику координації цих питань в США можна вважати достатньо продуктивною для просування національних інтересів країни. Крім того, розвиток інформаційних технологій сьогодні настільки пришвидшився, що звичайні урядові процедури ніколи не спроможні повністю контролювати ці події чи проблеми.

Особливий інтерес для України становить досвід організації системи державного управління міжнародною інформаційною політикою США в контексті органічного поєднання механізмів децентралізації і координації.

Ключові слова: державне управління, міжнародна інформаційна політика, міжнародна

інформація, телекомунікація, цифрова трансформація.

The proposed study initiates a systematic scientific discussion through a critical analysis of the components of international communication and information policy on the example of the United States of America, demonstrating their interrelationships and clarifying some of the consequences of the failure to realize the importance of an adequate response to the challenges of today's digital transformation. Perhaps, on this basis, Ukrainian politicians will be able to perceive and synthesize competing and complementary mechanisms in order to develop a coherent, rational and effective policy that will promote Ukraine's interests at home and abroad.

The purpose of the research, the results of which are presented in this article, was to highlight the basic principles of the institutional and functional support of the international information policy of the United States of America in modern conditions and to assess the possibilities of applying this experience to Ukraine.

The development of new information technologies will make it possible to achieve positive progress only when the state can apply these technologies effectively adapting to new models of social life. The communication infrastructure for any state forms the basic ability to conduct its domestic and foreign policy. The development of such an infrastructure requires the construction of a reliable system of public management, which provides effective mechanisms for the interaction of the leading actors of the national information policy.

International communication and issues of international information policy are very closely interrelated. Therefore, the governmental practice of coordinating these issues in the USA can be considered sufficiently productive for promoting the country's national interests. In addition, the development of information technology today is so fast that normal government procedures can never fully control these events or problems.

Of particular interest to Ukraine is the experience of organizing the state management system of the US international information policy in the context of an organic combination of decentralization and coordination mechanisms.

Key words: public administration, international information policy, international information, telecommunications, digital transformation.

УДК 35.327

DOI <https://doi.org/10.32782/pma2663-5240-2024.40.17>

Любченко А.В.

к. наук з держ. упр.,
адвокат

Постановка проблеми у загальному вигляді. Попри оптимістичні очікування футуристів, настання «інформаційної ери» може прискорити кризу для України, якщо увага не буде спрямована на вплив комунікаційних технологій, що швидко змінюються, на українську економіку, політику та суспільство. Більшість наукових дискусій про наслідки цифрової трансформації зосередилася на конкретних проблемних областях, таких як

регулювання транскордонних потоків даних, розподіл частот і дерегуляція телекомунікаційних послуг тощо. Запропоноване дослідження спробує започаткувати системну наукову дискусію шляхом критичного аналізу компоненти міжнародної комунікаційної та інформаційної політики на прикладі Сполучених Штатів Америки (США), демонструючи їхні взаємозв'язки та уточнюючи деякі наслідки нездатності усвідомити важли-

вість адекватної реакції на виклики цифрової трансформації сьогодення.

Можливо, на цій основі українські політики зможуть усвідомити та синтезувати конкуруючі та взаємодоповнюючі механізми, щоб розробити узгоджену, раціональну та ефективну політику, яка сприятиме інтересам України усередині країни та за кордоном.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

У зарубіжній науковій літературі досі триває дискусія навколо технологічної термінології інформаційної ери. Науковці запропонували кілька різних термінів для опису «інформаційної революції», зокрема серед них зустрічається категорія корисна для обговорення в контексті міжнародної інформаційної політики, це «міжнародні комунікації та інформаційна політика», яка пропонує об'єднання комунікацій та інформації в одну сферу діяльності та визначається як «інформаційна взаємодія та міжнародні комунікації з метою налагодження та розвитку зовнішньо політичних, зовнішньо економічних та культурних зв'язків країни з іншими державами» [1].

В українській науковій, а подекуди вже й навчальній, літературі переважає категорія «міжнародна інформація та міжнародні комунікації» [2–6], що визначається як: «становлення і сучасний розвиток поширення інформації у світі, а також систему її використання» [7].

На жаль, дослідження міжнародної інформаційної політики США в українській науковій літературі представлені вкрай епізодично.

Формування цілей статті (постановка завдання). Мета дослідження, результати якого представлено в цій статті, полягала в тому, щоб висвітлити базові засади інституційно-функціонального забезпечення міжнародної інформаційної політики Сполучених Штатів Америки в сучасних умовах та оцінити можливості застосування цього досвіду для України.

Виклад основного матеріалу дослідження. До недавнього часу збір інформації був досить трудомістким процесом, оскільки він носив переважно ручний характер. Комунікації протягом століть включали символи, написані або надруковані на матеріальних носіях, будь то глиняні таблички чи папір. У ХХ ст. телеграф і телефон забезпечували швидкий зв'язок, але ще не існувало способу миттєво передати письмовий запис інформації. Однак за перші двадцять років ХХІ ст. інформаційні технології – механізм і методи, за допомогою яких інформація виробляється, обробляється, зберігається або передається надзвичайно збільшили швидкість, з якою інформація передається і уможливили її передачу в нових формах. Тепер одним із доміную-

чих компонентів економіки США стала інформаційна індустрія. Постачальники інформації включають такі, здавалося б, різні суб'єкти, як ЗМІ, індустрія обробки даних, індустрія розваг, освітня система, федеральні інформаційні установи, банківська система, страхова індустрія та юридичні послуги тощо. Незалежно від того, як ці індустрії розвиваються, обробляють, передають або зберігають інформацію – шляхом використання книг, журналів, газет, фільмів, картотек, магнітних стрічок, відеодисків чи кремнієвих мікросхем – домінуючою характеристикою нових інформаційних галузей є те, що вони є високотехнологічними і наукомісткими.

Провідними акторами на інформаційній арені США виступають: державні органи, засоби масової інформації, науковці та освітяни, постачальники послуг і, зрештою, постачальники телекомунікацій. Вони організують, поширюють, аналізують та передають інформацію, отриману в результаті досліджень, вивчення та навчання, або дозволяють іншим це робити. На їх діяльність впливає політика, що стосується торгівлі, двосторонньої та багатосторонньої взаємодії, національної безпеки, та технологічної співпраці тощо.

Одним із управлінських рішень в США було покладення основної відповідальності за моніторинг проблемних питань міжнародної інформаційної комунікації на Офіс координатора з питань міжнародної комунікаційної та інформаційної політики Державного департаменту (Division for International Communications and Information Policy) [8].

Цей офіс об'єднує структури уряду та приватного сектору для обміну ідеями і керує прийняттям рішень з метою розвитку національної політики щодо міжнародних комунікацій та інформації. Мета цього офісу полягає в тому, щоб відслідковувати всі проблеми, об'єднувати учасників уряду та приватного сектору для обміну інформацією та діяти як координаційний центр і, що найважливіше, керувати процесом прийняття рішень. Через це досвід усіх учасників можна об'єднати та синтезувати в послідовну політику.

Державний департамент (U.S. Department of State) обрали для цього завдання не випадково: по суті міжнародний характер зв'язку та інформатизації в кінцевому підсумку вимагає забезпечення спроможності приймати політичні рішення. Розробляючи взаємодоповнюючу політику, яка, разом узята, становить політику США щодо міжнародних комунікацій та інформації, Державний департамент може повернути різноманітність американських засобів та механізмів міжнародної комунікації на користь зовнішньої політики та дозволити

учасникам інформаційної взаємодії розвиватися у своїх сферах діяльності.

Така міжнародна політика повинна гарантувати, що кожен учасник знає, що роблять інші і повинен бути в змозі досягти компромісу, коли учасники діють суперечливо. Ця політика повинна спонукати уряд США налагоджувати активне робоче партнерство з приватним сектором, щоб забезпечити інформаційну конкурентоспроможність США в світі.

Публічна дипломатія, або донесення цілей та ідеалів країни для решти світу, є ще одним важливим аспектом зовнішньої інформаційної політики США. Тому що це засіб, за допомогою якого уряди можуть впливати на світову думку. Публічна дипломатія впливає на діяльність багатьох сегментів суспільства: ЗМІ, освітню спільноту, сектори торгівлі та допомоги, а також національну безпеку. Разом з тим, публічна дипломатія значною мірою залежить від точності та надійності інформаційних технологій.

Урядова установа, яка тривалий час головним чином відповідала в США за публічну дипломатію та консолідувала зусилля інших зацікавлених суб'єктів у сфері публічної дипломатії – це Агентство міжнародних зв'язків США (United States International Communications Agency) [9]. USIA було засновано в серпні 1953 року як об'єднання всієї зовнішньої інформаційної діяльності уряду США в одну програму. Агентство відповідало за виконання програм публічної дипломатії уряду США. Воно було створене для консолідації всіх заходів, які раніше здійснювалися Управлінням міжнародної інформації (IIA), Управлінням технічного співробітництва (TCA) і Агентством взаємної безпеки (MSA) в одній програмі. У квітні 1978 р. функції цього агентства було об'єднано з діяльністю Бюро з питань освіти та культури Державного департаменту США, а назву агентства було змінено на Міжнародне агентство зв'язку (USICA). У 1999 році агентство було ліквідовано урядом США, і функції мовлення агентства було передано новоствореній Раді керуючих телерадіомовленням, а інформаційні функції, пов'язані з телемовленням, були передані новоствореному заступнику державного секретаря з публічної дипломатії та зв'язків із громадськістю у Державному департаменті США. USIA через радіо «Голос Америки» розповідало світові про США та розповідало американцям про світ. Крім того, USIA впроваджувало міжнародні програми обміну націлені на еліти в кожній країні. Насамперед, це інформаційно-освітні програми для молоді та осіб, які приймають або впливають на прийняття рішень в інших країнах.

Інше агентство публічної дипломатії – це Бюро з міжнародного мовлення (International Broadcasting Bureau) [10]. USAGM забезпечує розповсюдження мультимедійного мовлення, а також технічну та адміністративну підтримку мереж мовлення. Воно керує глобальною мережею сайтів передачі та розгалуженою системою орендованих супутникових і оптоволоконних каналів, а також системою доставки Інтернету, яка швидко зростає. USAGM також наглядає за шістьма організаціями: двома федеральними організаціями, – це «Голосом Америки» та Офісом кубинського мовлення, і чотирма некомерційними організаціями – «Радіо Свобода», «Радіо Вільна Азія», «Близькосхідне мовлення» та Фондом відкритих технологій (Networks і Open Technology Fund), які отримують гранти від USAGM. Зокрема, Фонд відкритих технологій (OTF) займається розробкою та розповсюдженням передових технологій і методів для протидії зусиллям репресивних режимів і закритих суспільств.

Ці інформаційні інструменти публічної дипломатії мають на меті впливати на громадську думку за кордоном, надаючи доступ до більшої кількості фактів та інформації, ніж була б доступна в іншому випадку. Вони не є органами пропаганди в її деструктивному значенні, яке передбачає зловмисний і брехливий намір впроваджувати «американську мрію» як конкуруючу по відношенню до інших національну ідеологію. Натомість вони створені для того, щоб заохочувати незалежне громадянське мислення та демократичні цінності.

Ще однією частиною державної зовнішньополітичної мережі США є Агентство міжнародного розвитку (Agency for International Development) [11]. USAID відповідає за ведення двосторонніх відносин США та програми допомоги країнам, що розвиваються. Хоча програми допомоги розвитку дозволені Законом про іноземну допомогу, USAID як суб'єкт не має законодавчих актів, які б забезпечили йому власне життя зі своїх програм. Агентство залежить від щорічних дозволів і асигнувань на саме його існування. Крім того, основним мандатом USAID було задоволення базових людських потреб. Від імені США, USAID пропагує і демонструє демократичні цінності за кордоном і просуває вільний, мирний і процвітаючий світ, а також керує міжнародним розвитком і допомогою у разі стихійних лих.

Політика розвитку та гуманітарна політика USAID підтримує цілі Стратегії національної безпеки та інших стратегічних документів, таких як Спільний стратегічний план Державного департаменту США та USAID, які

спрямовані на зміцнення дипломатичних можливостей і можливостей розвитку для кращого досягнення цілей зовнішньої політики США. Політика та стратегії USAID розширюють наші пріоритети розвитку та гуманітарної допомоги.

У Вашингтоні основні організаційні підрозділи USAID називаються бюро. У кожному бюро працюють працівники, відповідальні за основні підрозділи діяльності Агентства. USAID має як географічні бюро, які відповідають за загальну діяльність у країнах, так і функціональні бюро, які здійснюють програми Агентства по всьому світу поза географічними кордонами. Політика та стратегія розвитку гуманітарної політики USAID розробляються в тісному партнерстві між вашингтонськими бюро та незалежними офісами, міжнародними представництвами й іншими партнерами.

USAID виконує свої місії у країнах по всьому світу, сприяючи зміцненню національної безпеки та економічного процвітання США, демонструючи американську щедрість і просуваючи шлях до самозабезпеченості та стійкості одержувачів. Обсяг, наміри та склад політик і стратегій USAID відрізняються залежно від тематики та проблемної сфери. Вони мають на меті керувати рішеннями та діями для досягнення науково-обґрунтованих результатів розвитку та гуманітарних результатів, а також покращити ефективність програм розвитку. Політики та стратегії розробляються відповідно до загального набору процедур (ADS 200) та ілюструють розуміння USAID природи викликів у певній темі та найкращих підходів для досягнення цілей у цій сфері.

Дієві політичні поради керівництву USAID надає Незалежний Офіс політики, допомагаючи визначати, аналізувати та ефективніше протистояти складним викликам – поточним і майбутнім. Офіс веде свою роботу за трьома напрямками [12]:

- планування політики: аналіз тенденцій розвитку в контексті зовнішньої політики США, інформування керівництва USAID про основні пріоритети та підтримка довгострокового планування для нових або інших напрямів політики;

- координація політики: управління робочими групами, які координують стратегії для вирішення складних наскрізних питань політики та розробки рекомендацій для керівництва USAID;

- взаємодія з політикою: підтримка відносин з іншими урядовими та зовнішніми партнерами США та сприяння кампаніям із їх залучення до інформаційної політики;

Офіс також просуває програму в контексті стратегічної інформаційної конкуренції

з Китайською Народною Республікою та розробляє інші стратегічні проекти, включаючи підтримку інновацій у галузі штучного інтелекту.

Ще одним учасником процесу міжнародної інформаційної політики є розвідувальне співтовариство, зокрема Центральне розвідувальне управління США (Central Intelligence Agency) [13] яке використовує, аналізує та створює інформацію. Збір інформації залежить від інформаційних технологій і зазнав змін радикально через появу нових інформаційних систем. Від використання складних систем обробки даних для організації, зберігання та пошуку інформація до використання розвідувальних супутників та інших електронних методів збору і обробки даних, включаючи штучний інтелект, для збору та аналізу інформації у всьому світі.

Останнім компонентом міжнародної інформаційної політики США, в контексті їх національної безпеки, є Міністерство оборони (United States Department of Defense) [14], яке володіє, без перебільшення, найбільшою комунікаційною мережею в світі. Очевидно, що його участь в міжнародній інформаційній політиці є фундаментальною для її успішного розвитку оборонної та військової політики США. Відповідно, DD цікавиться розвитком інформаційних технологій, використання сучасних засобів телекомунікацій, розвитком інформаційної безпеки тощо.

Іншим учасником інформаційної ери є індустрія новин, яка включає телебачення, радіо, газети, журнали, бюлетені, телевізійні послуги й інші радіомовні та друковані ЗМІ, а останніми роками, ще й величезну множину всілякого роду інтернет-комунікаторів. Засоби масової інформації США активно поширили свою діяльність за кордоном і розробили публікації, адаптовані до міжнародної аудиторії. Типовими прикладами є International Herald Tribune і Newsweek International. Ці публікації призначені насамперед для зарубіжної еліти: урядовців, дипломатів, аналітиків, науковців, керівників підприємств та інших осіб, які приймають рішення. Крім того, одним із позитивних ефектів цього потоку інформації є те, що він полегшує міжнародні переговори, оскільки дипломати часто мають спільні джерела інформації.

Новинні ЗМІ також вийшли за межі своїх традиційних аудиторій. Наприклад, інформаційна служба Reuters встановила свої відео термінали в банках і біржах по всьому світу, тим самим створюючи глобальну торгову мережу, незалежну від традиційної. The New York Times Company не тільки адаптує до цифрової мережі різні газети, але й розвиває всебічний інтернет-банкінг даних міжнародних новин.

Однак успіх діяльності американських ЗМІ залежить не лише від здатності журналістів спілкуватися за допомогою телекомунікаційних мереж, а й впливає на їх безперешкодну свободу відкрито повідомляти про новини. Деякі країни заважають роботі ЗМІ вимагаючи від журналістів ліцензії чи акредитації, відмовляючи їм у візах або вимагаючи попередньої згоди на публікацію чи трансляцію інформації. Такі перешкоди в США забороняє перша поправка до Конституції, яка гарантує свободу слова та преси. Оскільки з точки зору США, ці цінності не тільки заохочують вільний потік інформації, від якого залежать ЗМІ, важливість цих демократичних цінностей виправдовує дипломатичні зусилля, спрямовані на заохочення інших країн до їх прийняття.

Проте захист свободи ЗМІ у світі лишається викликом, тому що міжнародна спільнота загалом не сприймає демократичну цінність вільного потоку інформації. Зокрема, на цю несприйнятливості також вказує Новий світовий інформаційний порядок: «Деякі уряди використовують багато методів внутрішньої цензури, які покликані обмежити потік інформації до ЗМІ. До таких методів належать переслідування іноземних журналістів, монополії надані державним ЗМІ, відмова у візах іноземним кореспондентам і надмірна гостинність через ретельно контрольовані тури та доступ до «схвалених» джерел новин... Ще більш підступною є самоцензура, яка може виникнути в результаті переслідувань або загрози виключення журналістів з меж їх професійної діяльності» [15].

Прагнення країн, що розвиваються, до розширення та модернізації їхніх комунікаційних систем та медіа-новини, безумовно, відповідають демократичним цінностям США і заслуговують їх державної підтримки. Одним з інструментів такої підтримки стала грантова допомога, а також допомога у навчанні для іноземних журналістів.

Наступним учасником інформаційної ери є науково-освітня спільнота. Науково-освітнє співтовариство охоплює як навчальні, так і дослідницькі установи, початкові та середні школи, коледжі, університети, навчальні центри, науково-дослідні установи, аналітичні центри, філантропічні фонди, технічні інститути, асоціації та бібліотеки тощо. Інформаційна революція постійно і швидко змінює те, що люди повинні знати і що необхідно їм для повноцінної участі в житті суспільства. Отже, лише з безперервною освітою та навчанням люди зможуть адаптуватися та пристосуватися до швидкоплинних реалій інформаційної ери.

Щоб задовольнити цю потребу, комерційні установи починають застосовувати інстру-

менти та послуги які традиційно були на ринку некомерційної освіти. Зокрема, комерційні корпорації забезпечують навчання без відриву від роботи та спонукають працівників отримати вищу освіту за рахунок компанії. Ресурси цих корпорацій часто значно перевищують ресурси некомерційної освітньої спільноти, тим самим допомагаючи підвищити загальний освітній рівень. Проте залишається й багато прикладів неспроможності науково-освітньої спільноти забезпечити необхідний рівень міжнародної інформаційної комунікації.

Для прикладу, у середині ХХ ст. у світі було дев'яносто шість державних націй, і США були фактично домінуючою силою в міжнародному співтоваристві. Сьогодні нараховується вже 167 державних націй і США більше не є єдиною домінуючою силою. З середини ХХ ст. (після ІІ Світової війни) вивчення іноземних мов у США неухильно знижувалося. Це зниження призвело до зниження поінформованості американських громадян про решту світу [16].

Тоді ж у науці з'явився новий термін «функціональна безграмотність», створений для опису проблем системи освіти, яка виховує громадян, які навіть не здатні самостійно купувати продукти чи виконувати прості арифметичні дії без залучення інформаційних чи технічних пристроїв. Разом з тим, інформаційна ера вимагає від громадян нового виду грамотності, який передбачає володіння інформаційною технікою.

Якщо комунікація та інформація є життєво важливими для світу, то міжнародна торгівля є його джерелом життя. Інформаційна революція і наступна цифрова трансформація радикально вплинули на загальну торгівлю, дозволивши вести комерційну діяльність швидше та ефективніше. Крім того, торгівля продуктами обробки інформації – комп'ютерами, терміналами, програмним забезпеченням, устаткуванням тощо зросла швидше, ніж майже будь-який інший сектор торгівлі. Більше того, сама інформація стала предметом міжнародної торгівлі.

Тому, на початку ХХІ ст. всі уряди США заохочували промисловість до того, щоб розробляти, виробляти, продавати та розповсюджувати комунікаційні продукти та послуги, тим самим зміцнюючи економічні, політичні, соціальні та культурні переваги країни.

Крім США, інформаційні технології розвиваються швидко під впливом уряду в таких країнах, як Японія, Франція, Німеччина, а віднедавна і Китай, створюючи конкурентний ринок. У цій галузі є три ідентифіковані компоненти: кремнієвий чіп, який є мозком системи; програмне забезпечення, яке керує системою; і сам функціональний пристрій, в якому знахо-

диться чіп. Перед США постало питання, чи прагнути до самодостатності всієї технології, чи спеціалізуватися на одному компоненті та покладатися на міжнародний ринок для постачання решти.

З одного боку, самодостатність забезпечує інтегровану галузь і психологічне відчуття контролю, але вимагає значних інвестицій і тривалого часу для досліджень і розробок. З іншого боку, спеціалізація може потребувати менше часу та грошей, але її успіх залежить від надійності міжнародного ринку для забезпечення сумісності компонентів.

Оптимальним варіантом вирішення цього питання уряду і суб'єкти ринкової економіки США визначили розвиток інформаційних технологій через робоче партнерство з аналогічними суб'єктами інформаційних технологій в інших країнах.

На завершення слід додати участь США в міжнародних інформаційних програмах, через які країна активно позиціонує себе в усьому світі. Зокрема, протягом тривалого часу багатостороння інформаційна допомога США надавалася через ООН, міжнародні фінансові та філантропічні установи та регіональні організації. Наприклад, завдяки зусиллям Програми розвитку ООН та спеціалізованих установ ООН, таких як ЮНЕСКО, Всесвітня організація охорони здоров'я та Продовольча та сільськогосподарська організація, США надали велику допомогу країнам, що розвиваються. Крім того, багатостороння допомога надається Міжнародним банком реконструкції та розвитку, Міжнародною асоціацією розвитку, Міжнародним валютним фондом, провідну роль у фінансуванні яких також відіграють США. Нарешті, США здійснюють певний патронат у регіональних міжнародних організаціях, таких як Організація американських держав і Організація Африканської єдності.

Висновки. Розвиток нових інформаційних технологій дозволить досягати позитивного прогресу лише тоді, коли держава зможе застосовувати ці технології ефективно адаптуючись до нових моделей соціального життя. Комунікаційна інфраструктура для будь-якої держави формує базову спроможність вести свою внутрішню та зовнішню політику. Розвиток такої інфраструктури вимагає побудови надійної системи публічного управління, яка надає ефективні механізми взаємодії провідних акторів національної інформаційної політики.

Міжнародні комунікації та питання міжнародної інформаційної політики є дуже щільно взаємопов'язаними. Тому урядову практику координації цих питань в США можна вважати

достатньо продуктивною для просування національних інтересів країни. Крім того, розвиток інформаційних технологій сьогодні настільки пришвидшився, що звичайні урядові процедури ніколи не спроможні повністю контролювати ці події чи проблеми.

Особливий інтерес для України становить досвід організації системи державного управління міжнародною інформаційною політикою США в контексті органічного поєднання механізмів децентралізації і координації.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Міжнародна інформація та міжнародні комунікації. Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна. URL: <https://start.karazin.ua/programs/5/9/291/37>.
2. Інформатизація, право, управління (організаційно-правові питання): монографія / Р.А. Калюжний, О.Д. Крупчан, В.Д. Гавловський та ін. Київ: Академія правових наук, 2002. 191 с.
3. Макаренко, Є.А. Міжнародні інформаційні відносини: монографія Київ: Наша культура і наука, 2002. 452 с.
4. Соснін, О.В. Проблеми державного управління системою національних інформаційних ресурсів з наукового потенціалу України : монографія. Київ : Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2003. 572 с.
5. Кудрявцева, С.П. Міжнародна інформація : Навчальний посібник / Київ: Видавничий Дім «Слово», 2005. 400 с.
6. Ткач Д.І. Міжнародна журналістика в системі засобів масової комунікації: навчально-методичний посібник. Київ: Університет «КРОК», 2023. 253 с.
7. Міжнародна інформація, як навчальна дисципліна. URL: <https://ua.kursoviks.com.ua/humanitarni/mizhnarodna-informatsiya#:~:text=Міжнародна%20інформація%2C%20як%20навчальна%20дисципліна&text>.
8. Department of State. URL: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/GOVMAN-1995-07-01/pdf/GOVMAN-1995-07-01-Pg400.pdf>.
9. U.S. International Communications Agency URL: https://www.wikiwand.com/en/United_States_Information_Agency.
10. U.S. Agency for Global Media. URL: <https://www.usagm.gov>.
11. U.S. Agency for International Development. URL: <https://www.usaid.gov>.
12. Office of Policy. URL: <https://www.usaid.gov/about-us/organization/office-policy>.
13. Central Intelligence Agency. URL: <https://www.cia.gov>.
14. United States Department of Defense. URL: <https://www.defense.gov>.
15. The new world information and communication order. New York : UN, Nov. 1984. 118 p. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/215223664.pdf>.
16. Kinginger, Celeste. Language Learning in Study Abroad: Case Studies of Americans in France. *The Modern Language Journal*. Vol. 92, pp. 1–131.